ת"פ 36381/03/13 – מדינת ישראל נגד עמי בביליאן – נדון,שמואל בביליאן

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 36381-03-13 מדינת ישראל נ' בביליאן(עציר)
ואח'

בפני	כב' השופטת הבכירה גלית ציגלר	
בעניין:	מדינת ישראל	
	ע"י עו"ד ליאת שפיר	המאשימה
	נגד	
	1.עמי בביליאן - נדון 2.שמואל בביליאן	
	ע"י עו"ד משה ליפשיץ	הנאשם

<u>גזר דין נאשם 2</u>

1. הנאשם 2 הורשע לאחר שמיעת ראיות בכתב אישום מתוקן (בשנית) בעבירות של חבלה חמורה בצוותא לפי סעיפים 333 ו- 29 לחוק העונשין, ובשתי עבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק.

2. כפי שפורט בהרחבה בהכרעת הדין, מדובר באירוע מיום 9.3.13 שבו נקט הנאשם - יחד עם אחיו נאשם 1 - באלימות כלפי המתלונן, שעמד לתומו ברחוב והשקיף על שריפה שהתלקחה במקום.

האירוע החל בכך שנאשם 1 (שהורשע על פי הודייתו בעבירה של חבלה חמורה בצוותא, בעבירת איומים ובשלוש עבירות של הפרת הוראה חוקית ודינו נגזר ביום 18.2.14) צעק למתלונן דרך חלון ביתו: "**למה הזמנת משטרה... חכה אני יראה לך... אתה לא תחיה**", למקום הגיעו שני הנאשמים כאשר הנאשם 2, רץ לעבר המתלונן ותקף אותו בבעיטה חזקה בחזהו בעוד אחיו הנאשם 1 נתן לו מכת אגרוף בעינו, עד אשר המתלונן התמוטט ונפל ארצה.

מיד לאחר התקיפה, ובשעה שבת זוגו של המתלונן צעקה לעבר הנאשמים כי הוא עבר התקפי לב, איים עליה הנאשם: "**תקחי אותו יא בת זונה או שאני הורג אותו ותסתלקו מפה**" (להלן: "(להלן: "אירוע החבלה והאיומים").

בעקבות התקיפה נגרמו למתלונן חבלות חמורות, והוא הובהל מזירת האירוע באמבולנס לבית החולים, שם נמצא שהוא סובל משבר בדפנות ארובת עין שמאל, שבר בזיגומה ובמערת הלסת, נפיחות בפנים, חתך בגבה, טריזמוס בפה (אי יכולת לפתוח את הפה) וסטיה של מחיצת האף, כמו גם המטומות ואפיזמה תת עורית. המתלונן אושפז למשך 3 ימים ושוחרר עם המלצה לניתוח של אחד השברים בפניו וכשהוא סובל מסימני חבלות על חזהו ועל גופו.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

שלושה ימים לאחר האירוע, ובמהלך עימות שנערך בין המתלונן לנאשם, איים האחרון על המתלונן באומרו: "**אם הוא רוצה לקבור אותי אני אקבור אותו**" (להלן: "אירוע האיומים").

3. ב"כ המאשימה התייחסה בפירוט ובאריכות לחומרת העבירות בהן הורשע הנאשם, לנסיבות הקשות בהן בוצעו העבירות, ולאופן הסתמי שבו הנאשם יחד עם אחיו תקפו את המתלונן, על לא עוול בכפו, כמו גם לאיום כלפי בת הזוג במקום האירוע, לנזקים החמורים שנגרמו למתלונן בעקבות התקיפה, ולקשיים שליוו את מתן העדות בבית המשפט.

ב"כ המאשימה הפנתה לגזר הדין בעניינו של נאשם 1 וטענה שיש להקיש גזירה שווה מהקביעות שבו לגבי עניינו של הנאשם, ובין היתר לגבי רף הענישה הנוהג בעבירות האלימות בהן הורשע, כשבמקרה זה - ובהתחשב בכך שהנאשם לא הודה בעבירות, לא נטל אחריות על מעשיו, לא הביע חרטה עליהם - יש להשית עליו עונש מאסר ברף העליון של המתחם.

ב"כ המאשימה הדגישה, כי אין לזקוף לזכות הנאשם את חלוף הזמן, שכן כתב האישום הוגש באופן מיידי והתביעה פעלה לקידום ההליך, וכך גם אין לזקוף לזכותו את מצבו הבריאותי - שלא הוכח כנדרש או באמצעות חוות דעת של מומחה, ועתרה להשית על הנאשם עונש של מאסר ממושך, בצירוף רכיבי ענישה נלווים בדמות מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלונן.

4. מנגד טען ב"כ הנאשם כי נסיבות המקרה מצדיקות סטיה ממתחם העונש, והפנה לפסקי דין שונים בהם גזרו בתי המשפט עונשי מאסר לריצוי על דרך של עבודות שירות, כשלדבריו יש לגזור את עונשו של הנאשם באופן דומה, ובין היתר בשל הטענה שחלקו של הנאשם בחבלות שנגרמו למתלונן הינו קטן יותר, וממילא הן לא נגרמו על ידו באופן ישיר.

הסנגור ציין כי לנאשם עבר פלילי מצומצם בעבירות שאינן עבירות אלימות, כאשר עבירה של החזקת סם בה הורשע בשנת 2004 התיישנה, ואין הצדקה להציגה בפני בית משפט, לא כל שכן לזקוף אותה לחובת הנאשם.

הסנגור הוסיף, כי הנאשם גדל במשפחה קשת יום שסבלה מאלימות מצד האב, ושלמרות נסיבות אלה פעל הנאשם לקדם את חייו באופן חיובי, ובין היתר סיים לימודי תיכון, נישא והקים משפחה, כאשר אשתו נמצאת כיום בהריון מתקדם. הסנגור ציינשהנאשם עבד בעבר עם קשישים וזכה על כך להערכה, וכן הדגיש בעיות בריאותיות ונכות ממנה הוא סובל, ועתר לכך שהנאשם ייבדק על ידי גורם רפואי מטעם השב"ס, שיבחן את אפשרות שהותו במאסר (הוצגו מסמכים - נע/1-נע/3).

עוד הוסיף הסנגור, כי לנאשם חלק מינורי בהתמשכות ההליך, שהחל בשנת 2013, כשלאורך כל התקופה הוא הורחק מביתו, והדבר גרר אחריו קשיים כלכליים ואחרים.

<u>אירוע החבלה והאיומים</u>

5. הערך החברתי המוגן בעבירת החבלה החמורה לפי סעיף 333 לחוק, הוא זכותו של אדם לשלמות

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

הגוף, שחשיבותה באה לידי ביטוי בדברי המחוקק, אשר קבע עונש מרבי של 7 שנות מאסר לעבירה זו.

הערך החברתי המוגן בעבירת האיומים היא שלוות נפשו, כבודו ובטחונו של האדם.

במקרה זה תקף הנאשם את המתלונן באופן סתמי וברוטאלי, רק בשל העובדה שהוא עמד ברחוב והתבונן בשריפה שהיתה שם, כאשר הוא הגיע בפתאומית לעבר המתלונן, בעט בחזהו בעוצמה, והיכה בו בצוותא עם נאשם 1, כשבעקבות התקיפה ולאחר שדם ניגר מפניו - התמוטט המתלונן על הארץ, הובהל לבית חולים ונזקק לטיפול רפואי בתנאי אשפוז, תוך שאובחן כי הוא סובל מחבלות שונות של שברים בפנים ושטפי דם על גופו וחזהו, ואין חולק כי מדובר בנסיבות חמורות המלמדות על דפוס התנהגות אלים, אשר מחייב הטלת עונש מאסר משמעותי ומרתיע.

הנאשם לא הסתפק בתקיפת המתלונן, שבוצעה לעיני בת זוגו ובתה, ובשעה שהיא התחננה בפניו כי יחדל ממעשיו משום שהמתלונן חולה בליבו - הוא הוסיף ואיים עליה שיהרוג את המתלונן, כאשר העובדה שאיומים אלה הושמעו לאחר ובסמוך לתקיפת המתלונן - מעצימה אותם ומלמדת על האפשרות לממשם ולהוסיף ולפגוע במתלונן פגיעה חמורה יותר.

חומרת האירוע באה לידי ביטוי בדבריו של המתלונן, אשר תיאר בעדותו את האלימות הקשה שחווה, מצידו של הנאשם: "**הוא שדרג את הקיר הקטן של הבנין, קפץ, דילג עם הרגל על למכסה מנוע של האוטו שלי, קפץ לכיוון שלי כמו שרואים רק בסרטים, הוא קפץ לעברי... נתן לי בעיטות באזור החזה. אמרתי לו אני אחרי 2 צינטורים, אחרי התקף לב...**", והדברים קיבלו משנה תוקף בעדותה של בת זוגו, ב כ, שראתה אף היא את האופן האלים שבו תקף הנאשם את המתלונן, ותיארה את תחנוניה לנאשם שיחדל ממעשיו ואת האיומים שהשמיע כלפיה: "**... שמוליק** (הנאשם 2) **קפץ ממעקה הגדר... קפץ על האוטו... ונתן בעיטות... ש** (המתלונן) **התעלף ישר והתחיל לצאת ממנו המון דם... אני תפסתי את שמוליק ואמרתי לו שזה בן אדם אחרי התקף לב, תניחו לו, ואז הוא אמר לי אם לא תקחי אותו אני הורג אותו**".

גם בתה של ב, מ ט, תיארה את הבעיטות של הנאשם במתלונן, ואת התקיפה יחד עם הנאשם האחר, את נפילתו של המתלונן ארצה כשהוא מדמם ואת האיומים כלפי אימה (עמודים 51, 72, 108).

6. מעבר לתיאור הטראומתי של התקיפה כפי שמסר המתלונן בעדותו, ניכר היה שהאירוע הותיר משקעים כואבים גם אצל בת הזוג ובתה - ולמרות שמדבריהן עלה חשש למסור עדות, הרי שבסופו של דבר הן העידו בצורה ישירה וחד משמעית על מה שאירע, המחישו את חוסר האונים שבו היה נתון המתלונן מול מתקפת השניים, סיפרו על חומרת הפציעות שנגרמו לו כתוצאה מהתנהגותו האלימה של הנאשם, וההשפעה שהיתה לכך על חייו וחיי הקרובים לו, ולטעמי נסיבות אלו מחייבות ענישה ממשית ומרתיעה, שיש בה להעביר מסר חד משמעי כי מי שמרים את ידיו על אדם אחר, וחובל בו בצורה קשה, מקומו מאחורי סורג ובריח (על חששן של העדות ראה עדותה של ב בעמוד 72, ועדותה של מ בעמוד 126).

ואוסיף, שגם הרופאה הכירורגית שטיפלה במתלונן לאחר האירוע, ד"ר גלית אבן בן דהאן, תיארה את הפגיעה הקשה שנגרמה לו מבחינת הטיפול שנדרש: "**פציעה קשה, תפרו לו, כולו היה נפוח, היה עם אנטיביוטיקה**

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

זה לא מה שאנו רואים בחדר מיון ושולחים אותו הביתה, יש לו שברים וירידה בתחושה.. אני לא הייתי רוצה לקבל את המכה הזו" (וראה חומר רפואי שהוגש בעניין זה - ת/1, ת/2, ת/3, ת/5; עמודים 10-9).

7. בשורה ארוכה של פסקי דין קבע בית המשפט העליון כי תופעת האלימות בחברה מאיימת על העיקרון העומד בבסיסה של כל מדינה מתוקנת, לשמירת בטחונם האישי של אזרחיה ותושביה, אשר זכאים להגנה על שלום גופם מפני כל אלימות פיזית או מילולית. עוד נקבע, כי בתי המשפט מצווים לתרום את חלקם במאבק בתופעת האלימות הקשה הפושה במקומותינו, וזאת בין היתר באמצעות הטלת עונשים משמעותיים כנגד אלו הנוקטים בדרכי אלימות (ע"פ 4173/07 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם); ע"פ 8991/01 מכבי נ' מדינת ישראל (לא פורסם); ע"פ 3562/05 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים); ע"פ 1132/07 מקונן נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים); 167/13 אבו זאייד נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 14.8.13)).

עיון בפסיקת בתי המשפט השונים מצביעה על אימוץ מגמה זו ועל החמרה בעונשים המוטלים על מורשעים בעבירות אלה, כאשר מתחם העונש ההולם עבירה זו של גרימת חבלה חמורה בצוותא נע בין 8 ועד 30 חודשי מאסר בפועל, בהתאם לטיב התקיפה ותוצאותיה, כשמתחם זה יכלול גם את עבירת האיומים (ע"פ 6885/04 שי חן נ' מדינת ישראל (10.2.05; ת"פ 7345-07-11 מדינת ישראל נ' אזולאי ואח'; ת"פ 1101-03-12 מדינת ישראל נ' אדוניה ואח' (וראה האזכורים המופיעים שם)) - ראה גם גזר דינו של הנאשם 1 וקביעת המתחם העונשי לגביו).

ואוסיף, שבחנתי את פסקי הדין שהציג ב"כ הנאשם, ובהם מקרים שונים בהם העדיפו בתי המשפט שלא למצות את הדין עם נאשמים בעבירות דומות, ולהסתפק בעונשי מאסר לתקופות קצרות יותר, ואף לריצוי עונשי מאסר בדרך של עבודות שירות, אלא שכל מקרה נבחן לגופו ע"פ נסיבות המעשה והעושה, ובכל אחד מהמקרים עלו נסיבות שניתן היה לראותן כמקלות, מה שאין כן במקרה שבפני, שבו חבל הנאשם במתלונן בצורה חמורה, בצוותא עם אחר, ואף ליווה את מעשיו באיומים כלפי בת זוגו של המתלונן, ואלו מחייבים הטלת עונש של מאסר מאחורי סורג ובריח, בהתאם למתחם שלעיל.

<u>אירוע האיומים</u>

8. הנאשם לא הסתפק באיומיו לפגוע בחייו של המתלונן בפני , בת זוגו של המתלונן, ובעת עימות שנערך בינו לבין המתלונן בתחנת משטרה מספר ימים לאחר האירוע, ותחת עיניהם של השוטרים - הוסיף הנאשם ואיים על המתלונן "שיקבור אותו", והחזרה על דברי האיום על שלומו ובטחונו של המתלונן בחקירת משטרה עד כדי כך שהעימות הופסק, יש בה כדי להגביר את עוצמת האיום, והחשש שאיום כזה עלול להתממש.

לטעמי, גם באיום זה יש משום פגיעה ניכרת בערכים המוגנים, משום שמלבד נסיבות אמירת הדברים, לא היתה זו הפעם הראשונה שבה איים הנאשם על חייו של המתלונן, ובהתחשב בפסיקה הנוהגת ובה נקבע מתחם עונש

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

לעבירה אחת של איומים, שנע בין מאסר על תנאי ועד 9 חודשי מאסר - אני סבורה שיש לגזור את עונשו של הנאשם ברף האמצעי של מתחם זה.

9. כאמור, הנאשם נקט באלימות מילולית ופיזית סתמית ובלתי מוסברת, שפגעה בשלומו, בביטחונו, בשלוות נפשו ובשלמות גופו של המתלונן, והסבה לו נזקים של ממש. לאלו נוסף נדבך של חומרה, בשעה שמדובר באדם מבוגר, כבן 60 הסובל מבעיות לב, שהוכה על ידי הנאשם ואחיו ללא רחמים, והדבר יכול היה להסתיים בתוצאה קשה והרסנית הרבה יותר, שכן הבעיטה שהטיח הנאשם בחזהו של המתלונן לא רק שהייתה חזקה היא גם כוונה לאזור רגיש, והדעת נותנת כי שימוש בכוח אינטנסיבי נועד להסב חבלה ממשית, וזאת בצירוף האיומים שהשמיע הנאשם בפני בת זוגו של המתלונן, בדבר כוונתו להרוג את המתלונן, כשבאירוע הנוסף הנאשם איים על המתלונן פעם נוספת - הפעם "שיקבור" אותו, וצירופם של שני האירועים מצביע על דפוס התנהגות מפחיד ואלים אותו יש לרסן.

<u>נסיבותיו של הנאשם</u>

10. הנאשם, יליד 1981, אב ל -2 ילדים המתגורר עם בת זוגו בהרצליה.

לנאשם עבר פלילי, כשבהקשר זה טען סנגורו שאין להביא בגדר השיקולים לעונש עבירה בגינה הורשע הנאשם בשנת 2004, מאחר וזו התיישנה.

אין בידי לקבל טענה זו.

סעיף 19(א)לחוק המרשם הפלילי ותקנת השבים קובע מיהם הגופים שאינם זכאים לקבל מידע על הרשעות שהתיישנו, ומהי הסנקציה במקרה שמידע כזה התגלה: **"מידע על הרשעה שהתיישנה לא יובא בחשבון בין שיקוליו של מי שהיה זכאי לקבלו אילולא ההתיישנות",** כשבין הגופים הללו נמנות רשויות העוסקות בעניינים שונים, ואילו <u>בית משפט אינו נזכר בסעיפים הרלוונטיים</u>, אלא בסעיף 5(א) לחוק (המפנה לסעיף (י) לתוספת הראשונה לחוק), באופן <u>שאין עליו מגבלה לקבל מידע מן המרשם</u>, לרבות מידע אודות הרשעות שהתיישנו. (וראה רע"פ 1808/10 זיכרמן נ' מדינת ישראל, שם קבע בית המשפט העליון כי בתי המשפט חופשיים להסתמך בשיקוליהם על מידע בעניין עבירה שהתיישנה, וזאת בשונה מעבירה שנמחקה לפי סעיף 16 (א) לחוק, אשר מידע עליה אין למסור אלא ליועץ המשפטי ולגופים ספורים המנויים בסעיפים (ב) עד (ה) לתוספת הראשונה לחוק).

מכאן, שאין כל מניעה להביא במסגרת כלל השיקולים, גם את העבירה בגינה הורשע הנאשם בשנת 2004, כשלאור חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה - יינתן לכך משקל מוגבל בגזירת העונש.

11. כפי שציינתי, עברו הפלילי של הנאשם כולל הרשעה משנת 2004 בגין עבירות של החזקת נשק

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

שלא כדין והחזקת סמים לצריכה עצמית, וכן הרשעה נוספת בעבירה של החזקת סמים לצריכה עצמית משנת 2011, בגינן הוטלו עליו עונשי מאסר על תנאי, ובחלוף הזמן הוא שב והסתבך עם החוק - הפעם בעבירות אלימות, והדבר מלמד על חוסר כבוד לזולת, זלזול והעדר מורא מפני החוק.

הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום ובחר לנהל הליך הוכחות, והגם שאין לזקוף זאת לחובתו, ברור גם כי הדבר אינו יכול לשמש כשיקול להקלה בעונש, ואין לשכוח שהנאשם עמד על שמיעת מרבית העדים, והחקירות כולן - לרבות של המתלונן וקרוביו - היו ארוכות ואינטנסיביות ולא תמיד מתחשבות, וכל אלה הובילו בסופו של דבר לחלוף זמן מאז החל ההליך בעניינו, ואין מדובר בשיקול שיש לזקוף לזכות הנאשם.

גם לאחר הרשעתו של הנאשם בעבירות, הוא לא לקח אחריות על המעשים ולא הביע חרטה כלשהי, ורק ביקש לסיים את ההליך כדי לשוב לשגרת חייו, באופן המלמד שהוא לא הפנים את הפסול שבמעשיו ואת החומרה שבעבירות בהן הורשע.

12. עוד אציין, כי בקביעת העונש הראוי לנאשם נתתי דעתי לעונש שנגזר על אחיו, הנאשם האחר (שגם בעניינו נקבע מתחם זהה בגין אירוע החבלה החמורה בצוותא ואיומים) תוך שימת לב לעקרון אחידות הענישה שהותווה בפסיקה, ואשר צריך להיות מופעל באופן מידתי, תוך התחשבות בחלקו היחסי של כל נאשם בביצוע העבירה - וכפי שנקבע בהכרעת הדין שני הנאשמים תקפו את המתלונן במקביל, מתוך שיתוף פעולה ובמטרה לפגוע בו, כשהנאשם החל את התקיפה בכך שבעט בחזהו של המתלונן, ללא כל התגרות מצידו, והעובדה שלא הוא זה שגרם את השברים בפניו של המתלונן באגרופו, אינה מפחיתה מעוצמת התקיפה שלו ומכך שהוא היה חלק בלתי נפרד מהאירוע ומהתוצאה הקשה.

לצד ביצוע העבירה המשותפת, יש לשקול גם את ההרשעה בעבירת האיומים, כאשר כל אחד מהנאשמים ביצע אותה בנסיבות שונות, בתוכן אחר, ובשלב שונה של האירוע, וכשהנאשם ביצע עבירת איומים נוספת בחלוף זמן. יש להתחשב גם בדרך בה בחרו הנאשמים לנהל את ההליך, כאשר נאשם 1, שהינו בעל עבר פלילי מכביד יותר, הודה והורשע במהלך שמיעת הראיות בתיק, ומלכתחילה נטל אחריות על מכת האגרוף והביע צער על מעורבותו, בעוד הנאשם, שהוא בעל עבר פלילי מצומצם יותר, הורשע רק לאחר שנשמעו ההוכחות עד תום, מבלי שהביע כל חרטה או צער על ביצוע העבירות.

13. לצד חומרת המעשים והענישה, אין להתעלם מהשיקולים העומדים לזכותו של הנאשם;

אישתו של הנאשם העידה וביקשה לגזור את עונשו במידה של חמלה.

הוצגו מסמכים שונים, והסנגור פירט את נסיבות חייו הלא פשוטות של הנאשם בעבר ובהווה, מצבה הכלכלי הלא פשוט של המשפחה, כפי שעולה גם ממכתב מטעם העובדת הסוציאלית ממחלקת הרווחה.

לאחר האירוע שהה הנאשם במעצר, ואח"כ שוחרר בתנאים מגבילים והורחק ממקום מגוריו, ואין ספק שהדבר הוא מכביד.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

הנאשם הציג מכתב הערכה שקיבל לאחר שעבד תקופה באגודה למען הקשיש בכפר יונה (הגם שמדובר בעבורה שהסתיימה לפני כ- 12 שנים), וכן הוצגו מסמכים רפואיים המלמדים כי הנאשם סובל מנכות כללית בשיעור 82%, ונזקק לטיפול תרופתי קבוע, כאשר במהלך העשור האחרון מצבו יציב (ראה גם סעיף 38 להכרעת הדין; נע/1, נע/2, נע/3).

בהקשר זה, בחנתי את בקשת הסנגור כי הנאשם יבדק על ידי גורם רפואי מטעם שב"ס, אשר יבחן את מצבו הבריאותי והאפשרות שישהה בבית סוהר, ואת המסמכים הרפואיים שאליהם הפנה בעניין זה, ואשר מתארים את הבעיה הבריאותית ממנה סובל הנאשם לאורך השנים.

ברע"פ 1276/16 חיים כהן נ' מדינת ישראל, קבע בית המשפט כי: "**מצבו הרפואי של נאשם נשקל במסגרת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ומכאן שמדובר ברכיב המשפיע על גזירת עונשו של המבקש בתוך מתחם העונש ההולם. לפיכך, לא היה במצב הרפואי להשפיע על מתחם העונש, אלא על מיקומו של המבקש ביחס אליו",** וכן: **"ככלל מצב בריאותי קשה איננו מקנה לעבריין פטור ממאסר בפועל בגין מעשיו ככל שעונש זה מוצדק...",** וההנחה היא ששירות בתי הסוהר ערוך לטפל במצבים כאלו (סעיף 9 לפסק הדין).

בנסיבות אלה, לא מצאתי כי מצבו הרפואי של הנאשם כמתואר במסמכים, או הטיפול שהוא מקבל אינו מאפשר שהות בבית סוהר, ולא הוצגה כל מניעה לכך שהנאשם ימשיך לקבל את הטיפול הדרוש לו מהגורמים הרפואיים בתוך כתלי בית הסוהר, ולא מצאתי סיבה לראות בעניינו חריג או שונה מאחר.

14. לאור כל האמור לעיל, ולאחר שהבאתי בחשבון את כלל הנסיבות, אלה שפועלות לחובתו של הנאשם לצד אלה שנזקפות לזכותו, כמו גם את חלקו בביצוע המעשים והאופן בו בוצעו, אני מוצאת כי יש לגזור על הנאשם עונש בתוך המתחם שנקבע, כשאין כל סיבה לחרוג ממתחם זה, והעונש יגזר במאוחד בהתאם לסעיף 40 יג' (ב), בגין 2 האירועים כדלקמן:

א. 18 חודשי מאסר בפועל.

מתקופת המאסר ינוכו ימי המעצר מיום 10.3.15 ועד יום 15.4.15.

ב. 7 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, כשהתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. 4 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, כשהתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות איומים.

ד. פיצוי בסך 7,000 ₪ למתלונן, עד תביעה מס' 4. **הסכום יופקד בקופת בית המשפט עד ליום**

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

1.8.16.

ככל שקיימים כספים מופקדים בתיק מעצר הימים או בתיק הבקשה למעצר עד תום ההליכים, יועברו הכספים לטובת הפיצוי והיתרה תופקד עד למועד שקבעתי.

התביעה תעביר טופס פרטים מפורט של המתלונן עת/4.

ה. קנס בסך 2,500 ₪ אשר ישולם עד ליום **15.2.17.**

לא ישולם הקנס במועד, ירצה הנאשם 30 ימי מאסר תמורתו.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ג אדר ב' תשע"ו, 23 מרץ 2016, בהעדר הצדדים.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©